

tages, at Rusland indtil den 1ste Mai 1891 giver en direkte Præmie til det Sukker, som udføres over dets asiatiske Grændse. For at befri det indenlandske Marked for den store Mængde Sukker, der paa Grund af Overproduktion var bleven ophobet i Landet, vedtog Rusland nemlig i sin Tid at udbetale en direkte Præmie til det Sukker, som udførtes (Præmien udgjorde 10 Francs 93 Cent pr. 100 Kilogram og ydedes som et Laan, der efterhaanden skulde tilbagebetales ved en Ligning paa Landets samtlige Sukkerfabrikker). For Sukker, som udførtes over den europæiske Grændse, fandt Udbetalingen af denne Præmie kun Sted fra 1ste August 1885 til 1ste Juli 1886, medens den, som ovenfor anført, endnu finder Sted for Sukker, der udføres over den asiatiske Grændse. Rusland giver iøvrigt ikke nogen anden direkte eller indirekte Sukkerpræmie. At alle de øvrige vigtigere, Roesukker producerende Lande som Belgien, Frankrig, Holland, Tyskland og Østerrig give en indirekte (skjult) Sukkerpræmie, turde være en bekendt Sag, men de nævnte Lande anvende ogsaa alle en indirekte Beskatning af Sukkeret o: have enten Roeskatning som Tyskland og Frankrig, Saksbeskatning som Belgien eller Redskabsafgift som Østerrig.

Som ovenfor berørt ved Omtalen af Roeskatningen i Tyskland er det egentlig en given Sag, at ethvert Land, der har en direkte Sukkerbeskatning og ved Udførsel vil give fuld Godtgørelse for den erlagte Afgift, maa komme ind paa Udbetalingen af Præmier. Den nylig afsluttede internationale Konference i London til Afstæffelsen af Sukkerpræmier fastslog derfor ogsaa, at den eneste Maade, hvorpaa Staterne kunde affasse Sukkerpræmierne, var ved at gaa over til en Beskatning, hvorved Afgiften alene lagdes paa Mængden af det til Konsum bestemte Sukker. Men det vil ogsaa fremgaa af det foran Anførte, hvorledes det at angive Størrelsen af Præmierne i de Lande, der have en indirekte Sukkerbeskatning, er en saa godt som uløselig Opgave, og hvorledes man, for blot at kunne give et nogenlunde paalideligt Begreb om Præmierens Størrelse i de vedkommende Lande, saaledes som ovenfor sket med Hensyn til Præmien for Raasukker i Tyskland, maatte være i Besiddelse af en lignende Statistik over Sukkerproduktionen i disse Lande, og at man til Spørgsmaalets virkelige Besvarelse derhos tillige maatte sidde inde med en saglig Kundskab om Detaillen, som kun kan forudsættes hos Fagfolk i vedkommende enkelte Land. At Finansministeriet ikke er i Besiddelse af de nævnte nødvendige statistiske Oplysninger vil saa meget mindre kunne forundre, naar det erindres, at Sukkerpræmierne netop have været det Hovedmiddel, hvormed de forskjellige Stater have forsøgt at tilkæmpe sig Verdens Forsyning med Sukker, hvorfor de — saare forstaaeligt — have søgt at holde disse Præmiers nærmere Bestaenhed hemmelig.

Det er bekendt, at Sukkerpræmien er særlig stor i Frankrig, der netop for at kunne tage Kampen op med Tyskland under lige Vilkaar forlod Produktbeskatningen og gik over til Roeskatning. Man kan danne sig en Forestilling om dens Størrelse, naar man erfarer, at Roernes Udbytte i Kampagnen 1887—88 var sat til 7 Kilogr. raffineret Sukker pr. 100 Kilogram Røer, og at det efter Loven i Kampagnen 1888—89 vil blive 7,25 o: at man ved Beregningen af Afgiften gaar ud fra, at der til Fremstillingen af 1 Pd. raffineret Sukker behøves i Kampagnen 1887—88 14,28 Pd. Røer og i Kampagnen 1888—89 13,79 Pd. Røer. Sukkerpræmierne angives ogsaa at have kostet Frankrig i 1887 71 Millioner Francs.

J. B. S. Estrup.

H. C. Schlichtkrull.

Til Udvalget angaaende Lovforslaget om midlertidige Forandringer i Afgiften af indenlandsk Roesukker og Toldafgifterne.